

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **L. Q. A., narozený X**, státní příslušnost X

zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2017, č.j. MV-155066-6/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2017, č.j. MV-155066-6/SO-2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 1. 11. 2016, č.j. OAM-11258-6/ZM-2016, o zastavení správního řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

o žádosti o vydání zaměstnanecké karty dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

2. Žalobce spatřuje pochybení žalované v tom, že shodně jako správní orgán I. stupně dospěla k závěru, že nedoložil všechny zákonem požadované náležitosti k žádosti o vydání zaměstnanecké karty, ačkoliv tak žalobce učinil spolu s podanou žádostí již dne 21. 10. 2015, a to na Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „zastupitelský úřad“). Zastupitelský úřad však postupoval nezákonně, když nepředal kompletní žádost včetně příloh Ministerstvu vnitra České republiky, naopak je vrátil právnímu zástupci žalobce. Správní orgán nevyvinul žádnou aktivitu k získání žádosti a k ní přiložených dokladů přímo od zastupitelského úřadu, ačkoliv správní orgán měl tuto povinnost dle § 8 odst. 2 správního řádu. Za situace, kdy správní orgán neměl k dispozici žádost o vydání zaměstnanecké karty ani další doklady, neměl důsledky této situace přenášet na žalobce v podobě výzvy k odstranění vad dle § 45 odst. 2 správního řádu. V daném případě se nejednalo o vadné podání, neboť žádost byla podána jako bezvadná, a nemohla se tedy stát vadnou dodatečně. V daném případě měl správní orgán I. stupně postupovat dle čl. 40 nařízení Ministerstva vnitra č. 5 ze dne 25. 1. 2008, kterým se vydává spisový a skartační řád, tedy pokusit se o rekonstrukci spisu, obrátit se na zastupitelský úřad a vyžádat si od něj kopie všech dokumentů, neboť za ztrátu dokumentů je odpovědný správní orgán.
3. Žalobce dále namítal, že spolu s odvoláním předložil žalované aktuální doklady (2ks fotografií, smlouvu o podnájmu, žádost o udělení souhlasu s podnájmem, originál pracovní smlouvy, mzdový výměr a originál z výpisu z vietnamského rejstříku trestu), ke kterým však žalovaná nepřihlédla s odkazem na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Žalobce na takovýto postup nebyl správním orgánem I. stupně žádným způsobem upozorněn. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j. 5 As 7/2011-48, ve kterém Nejvyšší správní soud dovodil poučovací povinnost správního orgánu ohledně koncentrace řízení, přičemž poučení by se účastníkům řízení mělo dostat před vydáním rozhodnutí prvostupňového orgánu. S ohledem na absenci poučení žalobce ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, byla žalovaná povinna přihlédnout k jím předloženým dokladům.
4. Nad rámec uvedeného žalobce namítal, že ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu se v daném případě nemohlo uplatnit, neboť žalobce nepředložil žalované nové důkazy k prokázání nových skutečností, které nemohl uplatnit dříve, nýbrž toliko důkazy v aktuálnější verzi. Navíc se jednalo o důkazy již jednou správnímu orgánu předložené.
5. Žalobce dále uvedl, že se žalovaná řádným způsobem nevypořádala s otázkou nepředložení aktuálního povolení k zaměstnání. Žalobce předložil rozhodnutí o povolení k zaměstnání na pracovní pozici manipulační pracovník (kromě výroby) spolu s žádostí dne 21. 10. 2015. Povolení k zaměstnání bylo vydáno s platností od 1. 2. 2015 do 31. 2. 2016. Originál dokladu byl zastupitelským úřadem vrácen právnímu zástupci žalobce. Po vypršení platnosti pracovního povolení bylo zaměstnavatelem hlášeno volné pracovní místo č. 10 084 020 770 a č. 10 091 710 736 na stejnou pracovní pozici. Volné pracovní místo žalobce doložil žalované dne 13. 10. 2016. Žalovaná

v odůvodnění svého rozhodnutí pouze uvedla, že byla doložena hlášenka volného pracovního místa.

6. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedla, že co se týče hlášení volného pracovního místa z evidence volných pracovních míst, pak ve svém rozhodnutí uvedla, že žalobcem doložené doklady nelze považovat za novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Uvedené platí také pro hlášení volného pracovního místa. K námitce koncentrace řízení a údajného nepoučení o jejích důsledcích žalovaná uvedla, že žalobce byl poučen o vadách své žádosti a následcích jejich neodstranění. V této souvislosti žalovaná poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2016, č.j. 3 Azs 143/2016-37, který se zabýval otázkou řádného doložení dokladů a pasivní procesní strategií, přičemž dospěl k závěru, že je třeba uplatnit restriktci ustanovení § 82 správního řádu.
7. Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil v podání ze dne 25. 7. 2017 a žalovaná s tímto postupem. k výzvě soudu nevyjádřila výslovný nesouhlas. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)].
8. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce podal dne 21. 10. 2015 stížnost podle § 175 správního řádu na postup ve věci jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Spolu se stížností žalobce podal také žádost o vydání zaměstnanecké karty (na podacím razítku uvedeno následující: přijato dne 21. 10. 2015; listů: 1 + 1 žádost). Přijetí žádosti o vydání zaměstnanecké karty bylo zastupitelským úřadem původně odmítnuto z důvodu, že se žalobce k jejímu podání dostavil v úředních hodinách, které nejsou vyhrazeny pro podání žádostí tohoto druhu. Zastupitelský úřad neshledal stížnost důvodnou, proto zaslal právnímu zástupci zpět originály příloh k podané stížnosti. Žalobce vrátil zpět do řízení žádost o zaměstnaneckou kartu dne 18. 3. 2016. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nedoložil všechny zákonem požadované náležitosti, vyzval ho správní orgán I. stupně výzvou ze dne 20. 9. 2016, aby tyto skutečnosti doložil. V případě žalobce se jednalo o 2 ks fotografií, doklad o zajištění ubytování, rozhodnutí o vydání povolení k zaměstnání a doklad obdobný výpisu z evidence Rejstříku trestů České republiky. K odstranění těchto vad byla žalobci poskytnuta lhůta 20 dnů. Současně byl poučen o tom, že správní orgán v případě nedoložení předmětných listin řízení zastaví dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, případně bude žádost zamítnuta, jestliže nebudou doložené náležitosti splňovat zákonné podmínky. Výzva byla právnímu zástupci žalobce doručena dne 21. 9. 2016. Usnesením ze dne 20. 9. 2016 správní orgán řízení přerušil. Ve lhůtě stanovené správním orgánem žalobce nepředložil žádné listiny. Dne 1. 11. 2016 správní orgán I. stupně řízení zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu z důvodu, že k žádosti nebyly i přes výzvu doloženy všechny její náležitosti. Rozhodnutí o zastavení řízení bylo právnímu zástupci žalobce doručeno dne 3. 11. 2016. Téhož dne podal žalobce

proti rozhodnutí o zastavení řízení odvolání, ve kterém uplatnil shodné námitky jako v tomto řízení. Spolu s odvoláním žalobce doložil 2 ks fotografií, pracovní smlouvu ze dne 16. 9. 2016 a mzdový výměr, smlouvu o podnájmu ze dne 16. 9. 2016, žádost o udělení souhlasu k podnájmu ze dne 9. 9. 2016, výpis z rejstříku trestů včetně jeho překladu. Dne 13. 1. 2017 žalobce doložil nájemní smlouvu ze dne 9. 1. 2017 a doklad o zajištění ubytování. Dne 19. 1. 2017 doložil náhled na volné pracovní místo v evidenci volných pracovních míst. O odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobce proti rozhodnutí o zastavení řízení zamítla a rozhodnutí o zastavení řízení potvrdila. V rozhodnutí se žalovaná plně ztotožnila se závěry správního orgánu 1. stupně.

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.r.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud se k námitkám žalobce nejprve zabýval otázkou, zda byly splněny podmínky pro zastavení řízení o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Žalobce tuto žádost podal dne 21. 10. 2015 prostřednictvím zastupitelského úřadu v Hanoji.
11. Zákon v ustanovení § 42h odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí, stanoví náležitosti, které byl žalobce povinen k žádosti o vydání zaměstnanecké karty doložit. Přímo ze zákona vyplývá, že žalobce měl jednak předložit obecné náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e) tohoto zákona, tedy cestovní doklad, doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území a fotografie, dále také povolení k zaměstnání dle § 42h odst. 1 písm. e) tohoto zákona. Na žádost je pak žadatel povinen předložit doklad obdobný výpisu z evidence Rejstříku trestů jako podklad k posouzení trestní záchovalosti vydaného státem, jehož je cizinec státním občanem, jakož i státy, v nichž cizinec pobýval v posledních 3 letech nepřetržitě po dobu delší než 6 měsíců, nebo čestné prohlášení v případě, že tento stát takový doklad nevydává; doklad nelze vyžadovat od cizince mladšího 15 let, a dále doklad potvrzující splnění požadavků opatření před zavlečením infekčního onemocnění (§ 42h odst. 1 písm. b) ve spojení s § 31 odst. 4 zákona o pobytu cizinců).
12. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správnímu orgánu I. stupně nebyla zastupitelským úřadem předložena kompletní žádost o vydání zaměstnanecké karty se všemi zákonnými náležitostmi, když žalobce sice podal dne 21. 10. 2015 žádost zastupitelskému úřadu, čímž došlo k zahájení správního řízení, avšak veškeré přílohy včetně žádosti samotné byly žalobci, resp. jeho právnímu zástupci vráceny poté, co byla zastupitelským úřadem shledána jeho stížnost jako nedůvodná. Žalobce následně spolu s přípisem ze dne 18. 3. 2016 vrátil správnímu orgánu žádost o vydání zaměstnanecké karty do řízení, avšak již bez potřebných příloh.

13. Z popsaného skutkového stavu je bez jakýchkoli pochybností, že žalobce nedoložil všechny zákonem požadované náležitosti pro to, aby mohlo být o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty věcně rozhodnuto. K tomu, aby správní orgán mohl žádost věcně projednat, musí mít k dispozici všechny zákonem stanovené doklady. Povinnost k jejich předložení má žadatel (v daném případě žalobce).
14. Žalobce, resp. jeho právní zástupce, si s ohledem na vrácení všech dokumentů musel být vědom skutečnosti, že správní orgán I. stupně nemá k dispozici nezbytné náležitosti k žádosti dle § 42h odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nemůže tedy jeho žádost věcně posoudit. Koneckonců je mít ani nemohl, když byly právnímu zástupci žalobce vráceny. Za této situace byl správní orgán I. stupně nucen vyzvat žalobce k odstranění vad jeho žádosti a doložení potřebných náležitostí. Správní orgán proto zcela logicky a v souladu se zákonem vyzval žalobce, a to výzvou ze dne 20. 9. 2016, aby požadované vady žádosti odstranil a předložil správnímu orgánu ve lhůtě 20 dnů 2 ks fotografií, doklad o zajištění ubytování, rozhodnutí o vydání povolení k zaměstnání a doklad obdobný výpisu z evidence Rejstříku trestů České republiky. Současně jej poučil o následcích nesplnění této výzvy a řízení přerušil.
15. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani žalobcem tvrzená skutečnost, že správnímu orgánu předložil žádost včetně všech příloh již dne 21. 10. 2015, přičemž jestliže neměl správní orgán potřebné doklady k dispozici, neboť tyto byly pochybením zastupitelského úřadu vráceny právnímu zástupci žalobce, měl správní orgán přistoupit k rekonstrukci spisu nebo jiným způsobem vyvinout aktivitu k jejich získání. V daném případě se ale nejednalo o dokumenty ztracené, jak tvrdí žalobce, nýbrž o dokumenty, kterými žalobce prokazatelně disponoval, neboť mu byly vráceny prostřednictvím jeho právního zástupce. Z tohoto důvodu není čl. 40 nařízení Ministerstva vnitra ze dne 25. 1. 2008, kterým se vydává spisový a skartační řád, přílehlavý, neboť upravuje toliko postup správního orgánu při ztrátě dokumentů. Správní orgán proto nemohl postupovat jinak, než vyzvat žalobce k doložení nezbytných listin, čímž dal žalobci dostatečný prostor k tomu, aby potřebné listiny, kterými disponoval, správnímu orgánu doložil. Žalobce však zůstal nečinný a na výzvy správního orgánu žádným způsobem nereagoval.
16. Soud nemůže přisvědčit ani námitce žalobce, že jeho úkon byl v době, kdy jej činil, bezvadný. Je to právě cizinec (v daném případě žalobce), kdo je dle § 42h odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinen předložit veškeré náležitosti k žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Břemeno důkazní k prokázání tvrzení tedy leží na něm. Bylo zcela na vůli žalobce, který navíc s nastalou situací byl seznámen, zda ke své žádosti o vydání zaměstnanecké karty přistoupí aktivně a doloží správnímu orgánu veškeré náležitosti, nebo zda zůstane nečinný. Správní orgán neměl v době svého rozhodování žádnou možnost sám zjistit, zda byly veškeré náležitosti k žádosti přiloženy, neboť z podacího razítka na stížnosti ze dne 21. 10. 2015 vyplývá pouze přijetí žádosti. Nevyplývá z něj však, zda a případně jaké další přílohy byly k žádosti o vydání zaměstnanecké karty přiloženy. Navíc v žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty zůstala kolonka „Přílohy“ nevyplněna. Žalobce až v řízení odvolacím sdělil skutečnost, že veškeré náležitosti doložil správnímu orgánu spolu s žádostí o vydání

zaměstnanecké karty dne 21. 10. 2015. Nesdělil ji však správnímu orgánu I. stupně, a to ani poté, co byl k doložení náležitostí vyzván výzvou ze dne 20. 9. 2016. Toto své tvrzení navíc žádným způsobem neprokázal, proto nelze učinit závěr o bezvadnosti učiněného úkonu.

17. Je pravdou, že v daném případě nepostupoval zastupitelský úřad v souladu se zákonem (konkrétně ustanovením § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců), když žádost po vyřízení stížnosti vrátil právnímu zástupci žalobce. Jeho pochybení však nemohlo mít žádný vliv na zákonnost pozdějšího rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Správní orgán pochybení zastupitelského úřadu napravil postupem dle § 45 odst. 2 správního řádu. Jestliže žalobce na základě výzvy správního orgánu nedoložil potřebné doklady, je nutno konstatovat, že sám žalobce zvolil pasivní procesní strategii, ačkoliv mu v doložení dokladů nic nebránilo.
18. Za dané situace byl správní orgán oprávněn postupovat podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle kterého řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti bránící v pokračování v řízení. O možnosti zastavení řízení byl navíc žalobce ve výzvě k odstranění vad správním orgánem výslovně poučen. Soud proto dospěl k závěru, že podmínky pro aplikaci zmíněného ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu byly splněny.
19. Žalobce v podané žalobě dále namítal, že žalovaná nepřihlédla k jím doloženým dokladům v rámci odvolacího řízení a nesprávně tak aplikovala ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu o koncentraci řízení.
20. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v rámci odvolacího řízení předložil správnímu orgánu 2 ks fotografií, pracovní smlouvu ze dne 16. 9. 2016 a mzdový výměr, smlouvu o podnájmu ze dne 16. 9. 2016, žádost o udělení souhlasu k podnájmu ze dne 9. 9. 2016, výpis z rejstříku trestů včetně jeho překladu, dále pak nájemní smlouvu ze dne 9. 1. 2017, doklad o zajištění ubytování a hlášenky volných pracovních pozic. V daném případě se však nejednalo o nové skutečnosti, které nemohl žalobce uplatnit dříve ve smyslu výjimky § 82 odst. 4 správního řádu. Koneckonců sám žalobce v podané žalobě potvrzuje, že „nepředkládal nové důkazy, ale důkazy staré, pouze v aktuálnější verzi“. Ty však měly být (zvláště za situace, kdy je měl žalobce k dispozici) správnímu orgánu předloženy již v prvostupňovém řízení, neboť správní řízení má v zásadě probíhat před správním orgánem I. stupně. Aktuální verze dokumentů tedy nebylo v daném případě třeba dokládat.
21. Použití ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, dle kterého se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve, tak bylo zcela namístě. S ohledem na dikci ustanovení § 82 odst. 4 žalovaná nemohla přihlédnout k předloženým dokladům, a předmětné důkazy provést, a to právě s ohledem na zásadu koncentrace řízení. Soud připomíná, že v posuzované věci se jednalo o řízení o žádosti, a že žalobce neuvádí a nikdy v

minulosti neuváděl ani neprokazoval, že předmětné listiny nemohl doložit dříve než v řízení odvolacím. Naopak je mohl správnímu orgánu prvního stupně na základě výzvy doložit ve verzi, kterou měl v té době k dispozici.

22. Pro úplnost soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, dle něhož „*smyslem tohoto ustanovení (tj. § 82 odst. 4 správního řádu – pozn. zdejšího soudu) je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízeních o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně*“. Obdobně lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2016, č.j. 5 Azs 115/2016-34. Pokud tedy žalobce správnímu orgánu I. stupně dostatečnou součinnost neposkytl, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici.
23. K námitce žalobce, že nebyl poučen o důsledcích ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, tj. o koncentraci řízení, soud uvádí, že žalobce byl ve výzvě k odstranění vad žádosti podrobně seznámen s tím, jaké doklady má správnímu orgánu předložit. Žalobce byl ve výzvě zároveň srozumitelně poučen o následcích neodstranění vad své žádosti ve lhůtě k tomu stanovené, tedy o tom, že neodstraní-li vady své žádosti, bude řízení před správním orgánem zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V případě, že by doložené náležitosti nesplňovaly zákonné podmínky, správní orgán by žádost zamítl. Rovněž o tomto byl žalobce ve výzvě poučen. Poučení je jasné, srozumitelné a nevzbuzuje pochybnosti o důsledcích, které mohou nastat v případě nevyhovění výzvě. V daném případě nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen advokátem, který byl povinen chránit a prosazovat jeho práva.
24. Poučovací povinnosti správního orgánu o koncentraci řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu se v minulosti zabýval také Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č.j. 8 Azs 152/2017-31, dospěl k závěru, že „*nemůže přisvědčit argumentaci stěžovatele, podle které jej správní orgán o koncentraci řízení nepoučil dostatečně. Text poučení je naopak zcela jasný, nevzbuzoval žádné nejasnosti ohledně toho, co je po stěžovateli žádáno, a výslovně i informoval o následku nesplnění výzvy vůči stěžovateli, resp. jeho zástupci učiněné. Krajský soud zcela správně konstatoval, že stěžovatel byl již při řízení před orgánem prvního stupně zastoupen advokátem, jehož stavovskou právní povinností (§ 16 a násl. zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii) bylo dokonce i bez případného poučení chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta, využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné. Pakliže stěžovatelův advokát těmito svým povinnostem v úplnosti nedostál, nelze z toho vyvozovat nezákonné zkrácení subjektivních práv stěžovatele ve správním řízení, jež bylo završeno rozhodnutím přezkoumávaným krajským soudem.*“ Z uvedeného je zřejmé, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č.j.

- 5 As 7/2011-48, na který žalobce v podané žalobě odkazuje, není na tento případ přílehlavý, neboť se vztahuje na zcela jiné řízení, a to řízení zahájené z moci úřední, na které nelze ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu o koncentraci řízení použít.
25. Stran námitky žalobce, že se správní orgán dostatečně nevypořádal se skutečností, že spolu s žádostí o vydání zaměstnanecké karty předložil také aktuální povolení k zaměstnání, přesto bylo řízení zastaveno mimo jiné z důvodu jeho nepředložení (resp. jeho vrácení právnímu zástupci žalobce) je nutno znovu zdůraznit, že správní orgán I. stupně v době svého rozhodování neměl příslušné rozhodnutí o povolení k zaměstnání k dispozici, resp. nebylo součástí spisu. Rozhodnutí o povolení k zaměstnání navíc žalobce nepředložil ani odvolacímu správnímu orgánu na rozdíl od jiných dokladů, k jejichž doložení byl rovněž vyzýván. Vzhledem k tomu, že žalobce povolení k zaměstnání správnímu orgánu nedoložil, zastavení řízení pro jeho nedoložení bylo na místě.
26. Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal ani s následným doložením hlášení volného pracovního místa č. 10 084 020 770 a č. 10 091 710 736, ani tato námitka žalobce nemůže v daném případě obstát. Ze správního spisu je patrné, že žalobce toto hlášení přeložil až v rámci odvolacího řízení, a proto k němu již odvolací správní orgán nemohl přihlížet, a to právě s ohledem na koncentraci řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu. Důvody, pro které žalovaný k předloženým hlášením nepřihlédl, jasně a srozumitelně vyplývají z odůvodnění napadeného rozhodnutí, byť žalovaný správní orgán tyto úvahy zobecnil a nepojednal o každém z předložených, resp. nepředložených dokladů zcela samostatně. To však nelze žalovanému správnímu orgánu vytknout, neboť ten se řádně vypořádal se všemi námitkami v odvolání uvedenými. Jeho argumentace je logická, přesvědčivá a nevzbuzuje žádné pochybnosti.
27. Městský soud v Praze z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
28. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. srpna 2018

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu